

ВПЛИВ РОК-МУЗИКИ НА ПРОБЛЕМИ СУСПІЛЬНОГО ХАРАКТЕРУ

Рок-музика, її напрями та стилі несуть у собі певну манеру поведінки, своєрідну та різноманітну від інших жанрів музичної культури. Вище наведені приклади, які показували той чи інший індивідуальний прояв рок-виконавців та рок-гуртів на сцені, часто досягав високого рівня аморальності, проте, й з позитивної сторони він також виступав, слугуючи прикладом манер та вихованості у молоді індивідуальних якостей: свободи, сміливості, потреби у власній думці, її вираженні та відстоюванні.

Незважаючи на деякі негативи в рок-культурі, я прихильний вважати цей жанр, вельми позитивним, враховуючі його внесок у розв'язання проблем суспільного характеру. Наразі це боротьба рок-музики проти війни. Почнемо з відомого британського гурту «The Beatles».

Починаючи з 1966 року, учасники стали не двоюко виражати свою позицію стосовно важливих подій міжнародного життя. В пресі більш наполегливіше почали звучати їх оцінки брудної авантюри США у В'єтнамі. Відтак, Джон Леннон, прямо заявив, що «США у В'єтнамі робити немає чого. Війна там несправедлива». А Рінго Старр, на питання про можливу організацію у В'єтнамі гастролів суперрок-ідолів для підняття духу американських вояків, сказав наступне: «Ще чого. І духу мого не буде у В'єтнамі!». У зв'язку з цим особливе місце у їх творчості зайняла пісня «Give Peace a Chance» («Дайте миру шанс»), випущена у 1969 році вона стала своєрідним гімном масового руху прогресивних сил США проти агресії у В'єтнамі, за встановлення там справедливого миру [1, с. 117].

Також варто згадати про лідера відомого гурту «Creedence Clearwater Revival» з Сан-Франциско, Джона Фогерті та його позицію, як американця, стосовно війни у В'єтнамі.

Будучи резервістом збройних сил США, у 1967 році він написав перші пісні на в'єтнамську тематику – «Running Through the Jungle» («Біг крізь джунглі»), і «Pet Fate» («Улюбленець долі»), які виконували солдати американської армії та учасники демонстрації у різних куточках США, протестуючи проти брудної війни миру [1, с. 166].

Рок-музика представлена у світлі боротьби проти наркотиків та расизму. Дані тенденції чітко виявлені часом, починаючи з кінця 50-х початку 60-х років ХХ ст. Було проведено чимало рок-фестивалів, благодійних концертів, задля матеріального здобутку, й переведення його у сферу боротьби з вищезазначеними негативними явищами. Одним з перших хто визначив свою позицію й оголосив її наглядно всім своїм слухачам, був король рок-н-ролу Елвіс Преслі.

Нове обличчя пізнішого Елвіса, відкрилось тоді, коли він у 1969

році, будучи запрошеним до Білого дому, й одержимим манією свого іміджу, добропорядного американця та ура-патріотичними гаслами, що стали у нього вже нав'язливою ідеєю, відкрито запропонував свої послуги, у боротьбі з наркоманією. В нагороду за такий затятий «патріотизм», президент Ніксон, особисто вручив Преслі знак федерального агента по боротьбі з наркотиками [1, с. 36].

І все ж таки, боротьба проти наркотиків була видимою, про що говорять численні заклики рок-гуртів, до молоді, стосовно небезпечності «білої смерті», в разі її споживання. До прикладу варто, згадати рок-фестиваль (Рок проти наркотиків), що відбувся у СРСР, в Москві на стадіоні «Лужники», 12–13 серпня 1989 року. Назва даного фесту є й відповідним лозунгом й чітко окресленою метою його проведення – «*Moscow Music Peace Festival*» [3].

Це був перший повноцінний міжнародний рок-фестиваль, що названий «російським Вудстоком». У фестивалі приймали участь: «Bon Jovi», «Mötley Crüe», Ozzy Osbourne, «Scorpions», «Cinderella», «Skid Row», «Gorky Park», й кілька російських гуртів. Він транслювався у 59 країнах світу. Спеціальним гостем був Джейсон Бонем, син відомого ударника гурту «Led Zepelin», Джона Бонема [3].

Вінс Нейл з «Mötley Crüe» сказав: «Мене гнітила велика кількість військових на полі стадіону, здавалося, що виступаєш в армійській частині». А один з охоронців, боксер-професіонал, з цього приводу ввічливо підмітив: «У вас в країні все трішки по-іншому» [2, с. 30].

Тому таки ж прикладу слідував один з найкращих гітаристів всіх часів та народів – Чак Шульдінер. Шульдінер був противником важких наркотиків. Він багато разів говорив про це в інтерв'ю, і відобразив у ряді своїх композицій, наприклад в «Living Monstrosity», яка розповідає про дитину, народжену кокаїнозалежною матір'ю. З іншого боку – Чак позитивно ставився до використання марихуани в терапевтичних та релаксаційних цілях.

Не дивлячись на деякі негативи рок-музики, її критику з точки зору моральних норм соціуму, його догматів, рок – є та залишається феноменальним явищем у світовій культурі, що залишає свій слід, й вносить свій же внесок, у вирішення та врегулювання проблем суспільного характеру. Одним з таких втручань задля консенсусу, було намагання рок-виконавців, вирішити проблеми расизму, зокрема в США, стосовно «чорношкірого населення».

Одним з таких поборників проти расизму був відомий соул-виконавець, один з перших хто потрапив до Зали слави рок-н-ролу, Джеймс Браун.

Джеймс Браун – чемпіон по популярності серед негритянських співаків США у 70-і роки. Оцінюючи його суспільно-політичну роль,

англійський журнал «The Sunday Times Magazine» вказував: «Джеймс Браун вельми підходить на роль лідера чорної Америки. Рок та соул в його руках – могутня зброя, яка може бути використана для зменшення загрози расової війни... Одна його присутність, діє на натовп мов «Алкозельцер», замість сотні поліцейських». Причиною для таких оцінок став виступ у одній з телепрограм Е-Бі-Сі, після вбивства Мартіна Лютера Кінга, в якому він призвав чорношкірих американців зберігати спокій та уникати інцидентів, які можуть призвести до трагічних наслідків [1, с. 63].

Вищезгадана фольк-виконавиця, Джоан Баєз, мала розширений спектр громадської діяльності.

Джоан бореться із злом не лише своїм мистецтвом, але й активною особистою участю у рухові проти расової дискримінації. У травні 1963 року в Бірмінгемі, штат Алабама, вона була серед демонстрантів, в самій гущі сутички негрів та місцевою організацією ку-клукс-клану [1, с. 76].

Таким чином, рок-музика, є вельми сильним та впливовим «засобом», як в загальному ареалі культури, так, й у вирішенні та запобіганні проблем соціального характеру. На сьогоднішній день, естафету перехоплюють молоді напрями і їхні представники, які мають далєбі не менший вплив на вирішення вищенаведеної проблематики суспільства.

Список використаних джерел:

1. Хижняк И. А. Парадоксы рок-культуры. Мифы и реальность / К. : «Молодь», 1989. – 295 с.
2. Кастальский С. «Вудсток на Москве-реке» / С. Кастальский // Ровсеник. – 1989. – № 12. – С. 29–31.
3. Moscow Music Peace Festival. [Електронний ресурс]. – Режим доступу: URL: https://ru.wikipedia.org/wiki/Moscow_Music_Peace_Festival.